

মৰমৰ সন্তানসকল - তুমি ব্ৰাহ্মণ এতিয়া উচ্চ শিখৰলৈ যাত্ৰা কৰি আছে, সেই কাৰণে তোমালোকে ডবল ইঞ্জিন পাইছা। দুজন বিশ্বৰ পিতাও আছে আৰু দুগৰাকী মাও আছে।

প্ৰশ্ন: সংগমযুগত তোমালোক সন্তানসকলে কোনটো উপাধি নিজৰ ওপৰত দিব নোৱাৰা?

উত্তৰ: তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰী সকল সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ হ'লোঁ বুলি নিজকে কব নোৱাৰা, কাৰণ তোমাৰ আত্মা লাগে পৱিত্ৰ হৈ আছে কিন্তু শৰীৰটো তমোপ্ৰধান তত্বৰে গঠিত। সেয়ে এনে প্ৰসংসা তুমি লব নোৱাৰা। তুমি এতিয়া পুৰুষাৰ্থী।

গীত: এই কাহিনী চাকি আৰু ধুমুহাৰ.....

ওম শান্তি। বিশ্ব পিতাই আহি সন্তানসকলক বুজাইছে। এইটো সন্তান সকলে বুজে যে বিশ্বৰ পিতা দুজন আছে যেতিয়া মাও দুগৰাকী হ'ব। এগৰাকী জগদম্বা আন গৰাকী ব্ৰহ্মা মা হ'ল। দুয়োগৰাকীয়ে বহি লৈ বুজাইছে যেন ডবল(Double) ইঞ্জিন পাই গ'লা। পাহাৰত যেতিয়া ৰেলগাড়ী যায় তেতিয়া ডবল ইঞ্জিন লগায়। এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সকলেও উচ্চ শিখৰলৈ যাত্ৰা কৰিছা। তোমালোকে জানা যে এতিয়া ঘোৰ অন্ধকাৰ। যেতিয়া অন্তিম সময় আহে তেতিয়া বহুত হুলস্থূল হয়। দুনিয়াৰ পৰিৱৰ্ত্তনৰ সময়ত এনেকুৱা হয়। যেতিয়া ৰজা সলনি হয় তেতিয়াও যুদ্ধ মৰা-মৰি আদি হয়। সন্তান সকলে জানে এতিয়া নতুন ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। ঘোৰ অন্ধকাৰৰ পৰা অতি পোহৰলৈ গৈ আছে। তুমি এই গোটেই চক্ৰৰ ভূগোল-বুৰঞ্জী জানা যেতিয়া তুমি আনকো বুজাব লাগে। বহুতো মাতৃ-ভগ্নীয়ে স্কুলত পঢ়াই, তেওঁলোকেও ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক যদি এই বেহদৰ ভূগোল-বুৰঞ্জী পঢ়াই ইয়াত চৰকৰেও আপত্তি নকৰিব। তেওঁলোকে ডাঙৰ সকলোকে বুজাব লাগে তেতিয়া তেওঁলোকেও ভাল পাব। তেওঁলোকক বুজাব লাগে যে যেতিয়ালৈকে এই বেহদৰ ভূগোল বুৰঞ্জী নাজানে তেতিয়ালৈকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ কল্যাণ হ'ব নোৱাৰে। দুনিয়াত জয়জয়কাৰ হ'ব নোৱাৰে। সন্তান সকলক সেৱা কৰিবলৈ ইঞ্জিত দিয়া হয়। শিক্ষক সকলে নিজৰ কলেজত যদি এই বিশ্বৰ ভূগোল বুৰঞ্জী বুজায় তেতিয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলো ত্ৰিকালদৰ্শী হ'ব পাৰিব। ত্ৰিকালদৰ্শী হ'লে চক্ৰৱৰ্ত্তীও হ'ব পাৰিব। যেনেকৈ পিতাই তোমালোকক ত্ৰিকালদৰ্শী, স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী বনাইছে তেনেকৈ তোমালোকেও আনক নিজৰ সমান বনাব লাগে। আনক বুজাব লাগে যে এতিয়া পুৰণি দুনিয়া সলনি হৈ আছে। তমোপ্ৰধান দুনিয়া খন সতোপ্ৰধান দুনিয়ালৈ সলনি হৈ আছে। সতোপ্ৰধান বনোৱা জন সেই এজনেই পৰমপিতা পৰমাত্মা, যিজনে সহজ ৰাজযোগ আৰু স্বদৰ্শন চক্ৰৰ জ্ঞান দিয়ে। চক্ৰ বুজোৱাতো অতি সহজ। যদি চক্ৰ সন্মুখত ৰখা হয় তেতিয়াও মনুষ্যই আহি বুজিব পাৰিব যে সত্যযুগত কোনে কোনে ৰাজত্ব কৰিছিল। দ্বাপৰ যুগৰ পৰা কেনেকৈ অনেক ধৰ্মৰ বৃদ্ধি হয়। এনেদৰে যদি ভাল কৈ বুজোৱা হয় তেতিয়া বুদ্ধিৰ তলা জৰুৰ খুল খাব। এই চক্ৰ সন্মুখত ৰাখি তুমি ভাল ধৰণে বুজাব পাৰা। বিষয়ও ৰাখিব পাৰা। আহক মই আপোনাক ত্ৰিকালদৰ্শী হোৱাৰ পথ দেখুৱাম, যাৰ দ্বাৰা আপুনি ৰজাৰো ৰজা হ'ব পাৰে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণেই এই চক্ৰক জানা সেই কাৰণে ত্ৰিকালদৰ্শী হৈছা। কিন্তু সেইজনহে হ'ব যি জনৰ বুদ্ধিত এই চক্ৰ ঘূৰি থাকিব। পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। তেৱেঁই আহি সন্তান সকলক সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান শুনাইছেহি। বাকী

মানুহেতো একো নাজানে। ঈশ্বৰক সৰ্বব্যাপি বুলি ক'লেতো জ্ঞানৰ হয় ,এই কথাই নাহে। ঈশ্বৰক জানিবলৈও চেষ্টা নকৰে ইফালে ভক্তিও বেছিদিন নচলে। যি বিলাক কথা কৈ থাকে সেই বিলাকৰো কোনো অৰ্থ নাই। অপৈনত সকলে বুজিবও নোৱাৰে যে ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপি নহয়। কোনোবাই কৈ দিলে আৰু সেই মতেই চলি আছে। এতিয়া পিতাই আহি বুজাইছে যে তুমি মানুহ হৈয়ো ডাৰ্মাৰ সৃষ্টি কৰ্তা আৰু সৃষ্টিৰ বিষয়ে নাজানা। দেৱতাৰ পূজা কৰা কিন্তু তেওঁলোকৰ জীৱন কাহিনী নাজানা তেনেহ'লে ইয়াক অন্ধবিশ্বাস বুলি কোৱা হয়। কিমান জন দেৱী দেৱতাই ৰাজ্য কৰি গ'ল তেওঁলোক নিশ্চয় জ্ঞানী আছিল, সেই কাৰণেতো পূজনীয় হ'ল। এতিয়া তুমি ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশৱলীয়ে জ্ঞান লৈ জ্ঞানী হৈছা। বাকীতো গোটেই দুনিয়া খনকেই ৰাৱণে জে'লত ভৰাই ৰাখিছে। এইয়া হৈছে ৰাৱণৰ জে'ল য'ত সকলো শোকৰ কাননত আছে। কনফাৰেঞ্চ(Conference) কৰি থাকে শান্তি কেনেকৈ আহে? গতিকে নিশ্চয় দুখ অশান্তিত আছে, তাৰ মানে সকলো শোকৰ কাননত আছে। এতিয়া কোনো শোকৰ কাননৰ পৰা সহজে আনন্দৰ কাননলৈ যাব নোৱাৰে। এই সময়ত কোনো সুখ-শান্তিৰ মাজত নাই। অশোক কানন কোৱা যাব সত্য যুগক। এতিয়া সংগম যুগত তোমালোক কোনেও নিজক সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ বুলি ক'ব নোৱাৰা। কোনো বি.কে.য়ে নিজকে হিজ হলিনেছ(His holiness) অৰ্থাৎ পৰম পৱিত্ৰ বুলি ক'ব নোৱাৰে বা লিখিবও নোৱাৰে। হিজ হলিনেছ বা হাৰ হলিনেছ সত্যযুগতহে হ'ব পাৰে। কলিযুগত সম্ভৱ নহয়। যদিও ইয়াত আত্মা পৱিত্ৰ হয় শৰীৰটোও পৱিত্ৰ লাগিব তেতিয়াহে হিজ হলিনেছ বুলি ক'ব পাৰিব। সেইবাবে এতিয়া বঢ়াই ক'ব নেলাগে। এতিয়া তুমি পুৰুষাৰ্থীহে। বাবাই কৈছে শ্ৰী শ্ৰী বা হিজ হলিনেছ সন্যাসীকো ক'ব নোৱাৰি। যদিও আত্মা পৱিত্ৰ শৰীৰটো পৱিত্ৰ নহয় গতিকে আধাহে হ'ল। এই বিকাৰী সৃষ্টিত শ্ৰীযুত বা শ্ৰীযুক্তা পৰম পৱিত্ৰ কোনো হ'বই নোৱাৰে। সকলোৱে ভাৱে আত্মা পৰমাত্মা সদায় শুদ্ধ কিন্তু শৰীৰটোও শুদ্ধ লাগিব। হয়, লক্ষ্মী-নাৰায়ণক ক'ব পাৰি কাৰণ তাত শৰীৰ সতোপ্ৰধান তত্বৰ দ্বাৰা প্ৰস্তুত হয়। ইয়াত তত্বও তমোপ্ৰধান। এই সময়ত কাকো সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ বুলিব নোৱাৰি। এনেয়ে পৱিত্ৰতো সৰু শিশুও হয়। দেৱতাসকল সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী আছিলে।

পিতাই বুজাইছে তুমি কিমান বুদ্ধিমন হুচিয়াৰ হৈগৈছা। তোমাৰ চক্ৰৰো পুৰা-পুৰা জ্ঞান আছে। পৰমপিতা পৰমাত্মা এই চৈতন্য বৃক্ষৰ বীজ তেওঁৰ গোটেই সৃষ্টিৰ জ্ঞান আছে, তেওঁৰেই তোমালোকক জ্ঞান শুনাই আছে। এই সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞানেৰে যাকে তাকে প্ৰভাৱিত কৰিব পাৰিব। বুজাব লাগে- তুমি পৰমধামৰ পৰা আহি পোছাক পৰিধান কৰি অভিনয় কৰি আছা। শেষত এতিয়া সকলোৱে ঘূৰি যাব লাগিব আৰু পুনৰ আহি নিজৰ অভিনয় কৰিব লাগিব। ইয়াত যিজনে যেনেধৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰিব তেওঁ সেইদৰে ৰজা বা ধনৱানৰ ওচৰত জন্ম ল'ব। সকলোৱে ক্ৰম অনুযায়ী পদ পাব। ক্ৰম অনুযায়ী পৰিৱৰ্তন হ'ব। এইটোও দেখুওৱা হৈছে য'তেই জয় তাতেই জন্ম.....। এতিয়া এই জ্ঞান সহজে গ্ৰহণ নকৰে। আগলৈ গৈ জ্ঞানৰ পোহৰ পাব, যিসকলে শৰীৰ এৰে দিয়ে তেওঁলোকে সংস্কাৰী পৰিয়ালত জন্ম গ্ৰহণ কৰিব। যিসকল সন্তানে অধিক পুৰুষাৰ্থ কৰিছে তেওঁলোকৰ আনন্দৰ মাত্ৰও বেছি হ'ব। যি সকল সেৱাত তৎপৰ থাকে তেওঁলোকৰ নিচাও বেছি থাকে। তোমালোকৰ বাহিৰেতো সকলো লোকে অন্ধকাৰতে আছে। গঙ্গা স্নান কৰি কোনেও পাপ ক্ষয় কৰিব নোৱাৰে। যোগৰ অগ্নিত হে পাপ ভস্ম হয়। এই ৰাৱণৰ জে'লৰ পৰা মুক্ত কৰোঁতা এজন পিতাহে। সেয়েহে পতিত পাৱনৰ গায়ন আছে কিন্তু নিজক পাপ আত্মা বুলি বুজি নাপায়। বাবাই কৈছে কল্পৰ পূৰ্বে তোমালোক কন্যাৰ দ্বাৰা এওঁলোকক উদ্ধাৰ কৰোৱা হৈছিল। গীতাত বৰ্ণন আছে কিন্তু কোনেও বুজি নাপায়। তুমি বুজিব পাৰা যে এতিয়া সৃষ্টিত এজনো পৱিত্ৰ নাই। কিন্তু বুজাবলৈ বহুত সাহসৰ প্ৰয়োজন। তুমি বুজিছা যে এতিয়া সৃষ্টিৰ পৰিৱৰ্তন হৈ আছে। তুমি ঈশ্বৰৰ সন্তান হৈছা। এই ব্ৰাহ্মণ কুল সকলোতকৈ উচ্চ। তোমাৰ স্বদৰ্শন চক্ৰৰ জ্ঞান আছে। পিছত বিষ্ণুকুললৈ যোৱাৰ লগে লগে তোমাৰ এই জ্ঞান নেথাকে। এতিয়া জ্ঞান থকা কাৰণে তোমাক স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী বুলি কোৱা

হয়। এই গভীৰ ৰহস্য তোমাৰ বাহিৰে কোনেও নাজানে। মুখেৰে কৈ দিয়ে সকলো ঈশ্বৰৰ সন্তান কিন্তু প্ৰকৃতাৰ্থত তুমিহে এতিয়া হৈ আছা।

সকলো মধুৰ সন্তানক স্মৰণ, প্ৰীতি আৰু শুভভাত। বাবাৰ কৰ্তব্য হৈছে সন্তানক মনত পেলোৱা আৰু সন্তানৰ দ্বায়িত্ব হৈছে পিতাক স্মৃতিলৈ অনা। কিন্তু সন্তানে ইমান স্মৰণ নকৰে। যদি স্মৰণ কৰে বহুত সৌভাগ্য। আত্ম-মৰমৰ আত্মিক সন্তান সকলক আত্মিক পিতাৰ নমস্কাৰ।

ৰাতিৰ ক্লাছ-০৮/০৪/৬৮

এইয়া ঈশ্বৰীয় অভিজান চলি আছে। যিজন দেৱী- দেৱতা ধৰ্মৰ হ'ব তেওঁ ওলাই আহিব। যিদৰে তেওঁলোকৰ খ্ৰীষ্টিয়ান কৰাৰ লক্ষ্য। যিসকল খ্ৰীষ্টিয়ান হয় তেওঁলোকে খ্ৰীষ্টিয়ান ৰাজবংশতহে সুখ পায়। দৰমহাও ভালকৈ দিয়ে। সেইবাবে বহুতে খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্মত দীক্ষা লৈছে। ভাৰতবাসীয়ে বেচি দৰমহা দিব নোৱাৰে। ইয়াত ভেটি লোৱা কাৰবাৰ বহুত বেছি। ভেটি নল'লেও চাকৰি গুচি যোৱাৰ ভয়। সন্তানে পিতাক সোধে এনে অৱস্থাত কি কৰা উচিত? কয় যুক্তিত চলা আৰু শুভ কাৰ্যত লগাই দিয়া।

ইয়াত সকলোৱে পিতাক মাতে যে তুমি আহি পতিতক পাবন কৰা, মুক্ত কৰা, ঘৰলৈ লৈ যোৱা। পিতাই নিশ্চয় ঘৰলৈ লৈ যাব। ঘৰলৈ যাবৰ বাবেই যথেষ্ট ভক্তি আদি কৰিছে। কিন্তু যেতিয়া পিতাই আহিব তেতিয়াহে লৈ যাব। ভগৱান এজন। এনেকুৱা নহয় যে সকলোৰে মাজত ভগৱানে প্ৰবেশ কৰি আহি ক'ব। তেওঁ সংগমতহে আহে, এতিয়া তুমি এনেকুৱা কথা নামান। আগতে মানিছিল। এতিয়া তুমি ভক্তি নকৰা। তুমি কোৱা আমি প্ৰথমে পূজা কৰিছিলো। এতিয়া পিতা আহিছে, আমাক পূজ্য দেৱতা কৰিবলৈ। শিখ সকলকো তুমি বুজোৱা। গায়ন আছে- মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা.....কৰত লাগি না বাৰ। দেৱতাৰ মহিমা আছে। দেৱতা সকলে বাস কৰেও সত্য যুগত। এতিয়া কলিযুগ। পিতাইও সপ্তম যুগত পুৰুষোত্তম হোৱাৰ শিক্ষা দিছে। দেৱতা সকলোতকৈ উত্তম, সেইবাবে তেওঁলোকৰ পূজা হয়। যাৰ পূজা হয় তেওঁলোক তেন্তে কেতিয়াবা নিশ্চয় আছিল, এতিয়া নহয়। বুজি পোৱা গল , এই ৰাজধানী অতীত হৈ গ'ল। এতিয়া তুমি গুপ্ত বেশত আছা। আমি বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ গৈ আছো বুলি কোনেও নাজানে। তুমি জানা আমি পঢ়াৰ যোগেদি এনেকুৱা হওঁ। সেয়েহে পঢ়াৰ ওপৰত মনোযোগ দিয়া উচিত। পিতাক বহুত স্নেহেৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। বাবাই আমাক যিহেতু বিশ্বৰ মালিক বনায় গতিকে কিয়নো তেওঁক স্মৰণ নকৰিম। আকৌ দেৱী গুণৰো প্ৰয়োজন।

দ্বিতীয় ৰাতিৰ ক্লাছ- ০৯/০৪/৬৮

আজিকালি বহুতেই এনেকুৱা কনফাৰেন্স (Conference) কৰি থাকে, যে কেনেকৈ বিশ্ব শান্তি হ'ব। তেওঁলোকক জনোৱা উচিত যে সত্যযুগত এক ধৰ্ম, এক ৰাজ্য, অদ্বৈত ধৰ্ম আছিল। বিভেদ হ'বৰ বাবে বেলেগ আৰু কোনো ধৰ্ম নাছিল। ৰাম ৰাজ্য আছিল বাবে বিশ্বত শান্তি আছিল। তুমি যি শান্তি বিচাৰিছা সেইটো সত্যযুগত হৈ আছিল। পিছলৈ অনেক ধৰ্ম হোৱাৰ বাবে অশান্তি হৈছে। কিন্তু যেতিয়ালৈকে মনুষ্যই বুজি পায় তেতিয়ালৈকে বুজাবলগীয়া হয়। অগত্ৰক সময়ত খৱৰ কাগজত পঢ়িব তেতিয়া এই সন্যাসী সকলেও বুজি উঠিব। এইটো তুমি সন্তানে বুজি পোৱা যে আমাৰ ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। এইটোৱেই নিচা । মিউজিয়ামৰ জমক দেখি বহুত আহিব। ভিতৰত আহি বহুত আচৰিত হ'ব। নতুন নতুন চিত্ৰৰ পৰা নতুন নতুন বুজনি শুনিব।

এইটোতো সন্তান সকলে জ্ঞাত- যোগ হৈছে মুক্তি আৰু জীৱন মুক্তিৰ বাবে। তাকটো মনুষ্যমাত্ৰ কোনেও শিকাব নোৱাৰে। এইটোও লিখিব লাগে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ বাহিৰে কোনেও মুক্তি- জীৱনমুক্তিৰ বাবে যোগ শিকাব নোৱাৰে। সকলোৰে সংগতি দাতা এজনেই। এইটো স্পষ্টকৈ লিখি দিব লাগে, যাতে মানুহে পড়ে। সন্ন্যাসী সকলে কি বা শিকাই। যোগ-যোগ বুলি যি কৈ থাকে, বাস্তৱিকতে যোগ কোনেও শিকাব নোৱাৰে। মহিমা এজনৰেই। বিশ্বত শান্তি স্থাপন কৰা মুক্তি-জীৱনমুক্তি দিয়া পিতাৰহে কাম। এনেকৈ বিচাৰ সাগৰ মৰ্ণন কৰি পইণ্ট্‌স্ বুজাব লাগে। এনেকৈ লিখিব লাগে যিটো কথা মনুষ্যৰ লগত থাপখাই পৰে। এই দুনিয়া খনকটো পৰিৱৰ্তন কৰিবই লাগিব। এইয়া হৈছে মনুষ্যলোক। নতুন দুনিয়াক কোৱা হয় অমৰলোক। অমৰলোকে মনুষ্য কেনেকৈ অমৰ হৈ থাকে, এইটোও আঁচৰিত। তাত আয়ুস বহুত থাকে আৰু সময়ত শৰীৰো নিজেই ত্যাগ কৰি দিয়ে, যেনেদৰে কাপোৰ সলনি কৰা হয়। এই সকলোখিনি বুজাব লগীয়া কথা। আচ্ছা!

অতি মধুৰ আত্মিক সন্তান সকলক আত্মিক পিতা ও দাদাৰ স্নেহযুক্ত স্মৰণ, সুপ্ৰভাত আৰু নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

১) সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞানৰ দ্বাৰা নিজকে ত্ৰিকালদৰ্শী আৰু স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী বনাব লাগে আৰু আনকো বনোৱাৰ সেৱা কৰিব লাগে।

২) সংগমত শোকৰ কাননৰ পৰা ওলাই শান্তিৰ কাননলৈ যাবলৈ পৱিত্ৰ জৰুৰ হ'ব লাগে।

বৰদান:- হংস আসনত বহি সকলো কাৰ্য কৰোঁতা জনেই সাফল্যবান বিশেষ আত্মা ভৱ।

যি সন্তানে হংস আসনত বহি সকলো কাৰ্য কৰে তেওঁৰ শক্তি শ্ৰেষ্ঠ হৈ যায়, সেই কাৰণে যি কাৰ্য কৰে তাত বিশেষতা সোমাই থাকিব। যিদৰে চকীৰ ওপৰত বহি কাম কৰা হয় সেইদৰে বুদ্ধি হংস আসনত থাকিলে লৌকিক কাৰ্য পৰাও আত্মাবোৰে স্নেহ আৰু শক্তি পায় থাকিব। সকলো কাৰ্য সহজতে সফল হৈ থাকিব। গতিকে নিজকে হংস আসনত বিৰাজমান হৈ থাকা বিশেষ আত্মা ভাবি যিকোনো কৰ্ম কৰা আৰু সাফল্যবান হোৱা।

স্ন'গান:- স্বাভাৱৰ সংঘৰ্ষৰ পৰা বাচিবলৈ নিজৰ বুদ্ধি, দৃষ্টিৰ বা বাণীক সৰল বনোৱা।